

зетъ на Юрдана чорбаджи не бѣше тръгналъ още за Гюмюрджина. Ветхплението му въ длъжността бѣше се отсрочило поради избухналата размирица.

Когато дойде, запнахъ въ устата му. Той расправи распалено днешния подвигъ на депутацията, въ която бѣ участвувалъ. Тая депутация на чело съ Юрдана Дямандиевъ, бѣше испращана днесъ да прѣсрѣдне Тосунъ-бей, който идѣше да нападне града, като разбунтувано мѣсто, и да испроси помилване. Депутацията, подиръ много мжка, бѣше успѣла да спаси Бѣла-Черкова отъ участъта на Клисуре, но съ три тежки условия. Първо: градътъ да брой тозъ часъ хилядо лири на Тосунъ-бей, за да умири сганъта, на която бѣ обѣщаль плячка Бѣла-Черкова и да ѝ отпрати; второ: да се прѣдаде всичкото остало оржие, до чекийка, и трете: да даде въ ржцѣтъ на властѣта всѣки подозрителенъ человекъ. Тая пълна капитулация, която не спаси Батакъ отъ Мехмеда тямржшиятъ, спаси Бѣла-Черкова. Тосунъ-бей влѣзе само съ часть отъ ордата си въ града, за да приеме оржието. Прочее, Юрданъ чорбаджи, и отчасти, Стефчовъ, сега бѣхъ спасители на града. Като расправяше съ самодоволствие и гордостъ тия работи, Стефчовъ хвърлѣше отъ врѣме на врѣме злобни погледи на Рада, която се не обръщаше къмъ него. Но тя чувствуваше тегота страшна отъ присѣтствието на тоя умразенъ человекъ... Безочливиятъ тонъ на гласа му разстроиваше нервитѣ ѝ и всѣки звукъ неговъ зловѣщо се отзоваваше на сърдцето ѝ. Тя виждаше въ него фаталния образъ на поразията, която е прѣслѣдвала щастieto ѝ, и той ѝ внушаваше непобѣдимъ страхъ и умраза. Боже мой, мислѣше си тя, толкова хора, сичкитѣ добри хора загинахъ или гинятъ: само тоя човекъ живѣе и се радва. Сега той е на почетъ и прѣвъ, дали защото е толкова проклѣтъ и лошъ?... Но внезапно тя неволно се обърнѣ къмъ Стефчова съ оживленъ погледъ. защото той говорѣше сега за Бойча, и това, което гово-